

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΜΙΝΟ ΔΟΛΕΤΤΙ

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΕΜΙΟΥ

Τόν καιρό που ύπληχαν ακόμη χαρέμια στην Τουρκία, ζούσε στην Άγκυρα ένας πλούσιος έμπορος που τόν έλεγαν Μουλάι και ό όποιος είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει στο χαρέμι του τις ωραιότερες σκλάβες που πουλήθηκαν ποτέ στην Περσία.

Ήσαν όλες-όλες έφτά και είχαν τόσο ύπεροχη ωραιότητα, που καμμία από τις τρακόσιες γλώσσες που μιλούνται στην ύψηλιο, δέν έχει κατάλληλες λέξεις για να σάς την περιγράψω.

Κανένα μάτι δέν είχε κατορθώσει ν' αντίκριση τις πανώρες σκλάβες του Μουλάι, ό όποιος τις έξηλεσε τρομερά και τις φύλαγε άρτυνα. Μ' όλα του όμως τά πλούτη δέν μπόρεσε να βρή σ' όλη την Άσία έναν φύλακα κατάλληλο για τό χαρέμι του.

Μιά μέρα όμως παρουσιάστηκε στην πόρτα του σπιτιού του ένας νεός με πρόσωπο ωραιότατο άλλα και πολύ λυπημένο.

— Τι ζητάς; τόν ρώτησε ό πορτιέρης.

— Έκείνο που ζητάω θά τό πω στον Μουλάι έφέντη, αποκρίθηκε ό νέος.

— Δέν μπορεί κανένας να μιλήσει έτσι εύκολα στον έφέντη, τού φώναζε ό πορτιέρης και τού έκαισε κατόμουτρα την πόρτα.

Ό πορτιέρης είχε διαταγή να μ'ήν άφέντη κανέναν άγνωστο να φάνη ός τόν άφέντη του, άν δέν τούλεγε προηγουμένους τόν σκοτο της επισκέψεώς του.

Την άλλη μέρα την ίδια ώρα πάλι ό νέος ξαναγύρισε, χτύπησε την πόρτα κι' έγινε δεκτός με τόν ίδιον τρόπο.

Τό ίδιο γινόταν επί ένα μήνα, έως ότου, επί τέλους, ό νέος αντίκρισε μια μέρα τόν ίδιο τό Μουλάι έφέντη άκολουθούμενον από έναν πιστό σκλάβο του.

Η έπιμονή του νέου κίνησε την περιέργεια του Μουλάι έφέντη και διάταξε να τόν άφίσουν να περάσει μέσα για να τόν μιλήσει.

Όταν βρέθηκε μπροστά στον Μουλάι, ό νέος τού είπε:

— Έφέντη, έμαθα πώς έχεις στο χαρέμι σου έφτά πανώρες σκλάβες.

Ό Μουλάι κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του γυαλιζοντας γεμάτος ύποψια.

— Έμαθα επίσης, συνέχισε ό νέος, πώς ζητάς να βρής έναν φύλακα γι' αυτές. Λοιπόν, έφέντη, ξέρω έναν άνθρωπο που εινε καταλληλότερος για την δουλειά αυτή.

— Και ποιός είν' αυτός;

— Στάσου, έφέντη μου. Πόσα λεφτά θά δώσης σ' εκείνον που θά σου βρή τόν φύλακα;

— Χίλια γρόσια.

— Και στον φύλακα τόν ίδιο;

— Άλλα χίλια.

— Πολύ καλά έφέντη μου. Δώσε λοιπόν διαταγή στον ταμία σου να μού μετρήσει δυό χιλιάδες γρόσια. Εγώ είμαι кеίνος που θά φυλάξω τις ωραιότατες σκλάβες σου, τις πιο ωραιές της Άγκυρας.

Ό Μουλάι κούταξε καλά-καλά τόν νέο. Ήταν έξαιρετικά όραιοι, αλλά στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη βαθειά μελαγχολία... Ό Μουλάι έφέντης χαμογέλασε πικρά και έγεννε άμέσως στον σιαπηλό σκλάβο του, που στεκόταν άκίνητος κοντά στην πόρτα, να διώξη τόν νέο. Άλλά εκείνος τού μίλησε πάλι και τού είπε:

— Όχι, έφέντη, μη με διώχνεις. Άκουσέ με πρώτα. Πρέπει να σου διηγηθώ κάποια ιστορία. Μιά φορά ζούσε στην Σταμπούλ ένας νεαρός άξιωματικός της φρουράς του Σουλτάνου, ό όποιος σε κάποια μάχη είχε δείξει τέτοιον ήρωισμό που κέρδισε πολλούς βαθμούς, έπίμησι και έμπιστευτικές θέσεις. Ένα βράδυ σε μια μετέωλη δοχή γνώρισε κάποια κόρη Κιρκισάα και την αγάπησε τρελλά. Έπειτα από λίγο καιρό την έκανε βασίλισσα της καρδιάς του και τού άρχοντικού σπιτιού του. Άλλά ή ευτυχία δέν κράτησε πολύ. Η γυναίκα έκλειν έπιπολαίει και άστατη έέχασε πολύ γρήγορα τούς όρκους της. Ό νέος θά μπορούσε να την σκοτώσει, αλλά δέν τό έκαμε. Άρκεσθηκε να την διώξη από τό σπίτι του. Από την ημέρα όμως έκινε είχε χυθεί πιά για κείνον ή χαρά και μέσα στην ψυχή του φύλασε ένα άπέραντο κι' αιώσιο μίσος για τις γυναίκες. Αυτός ό άνθρωπος είμαι εγώ!...

Ό Μουλάι κούταξε πάλι τόν νέο και πάλι χαμογέλασε.

— Η δική μου σκλάβες, είπε, εινε τόσο ωραιές που θά νικησαν άσφαλώς τό μίσος σου. Πήγαινε. Δέν μου κάνεις.

— Πολύ καλά έφέντη. Θά ξαναγυρίσω πάλι αύριο. Ός τότε ψάξε να βρής κανέναν άνθρωπο, να σου διηγηθώ την ιστορία της εύνοουμένης του Σουλτάνου, της ωραιότερης γυναίκας της Τουρκίας. Άμα μάθης την ιστορία αυτή, είμαι βέβαιος, πώς θά μού δωσης τά δυό χιλιάδες γρόσια και θά με κρατήσεις.

Ό Μουλάι έφέντης, περίεργος καθώς ήταν, ζήτησε να μάθη την ιστορία της εύνοουμένης του Σουλτάνου, της ωραιότερης κοπέλλας της Τουρκίας. Άλλά κανέναν από τούς σκλάβους του σπιτιού του, κανέναν από τούς γνωστούς του δέν την ήξερε. Τέλος κα-

τώρθωσε να βρή έναν έμπορο, διαβατικών από την Άγκυρα έκείνο τό βράδυ, που την ήξερε και τού την διηγήθηκε:

— Η εύνοουμένη του Σουλτάνου, τού ελεπε, ή ωραιότερη γυναίκα της Τουρκίας, έρωτεύθηκε κάποτε έναν νέο και μελαγχολικό άξιωματικό της φρουράς. Τόν έρωτεύθηκε τόσο πολύ ώστε ώκόλογησε στον Σουλτάνο, τόν έρωτά της και τού ζήτησε να της δώσει την έλευθερία της. Ό Σουλτάνος όμως έθύμασε φρικτά και στην άρχή σκέφθηκε να διατάξη να την σκοτώσουν. Έπειδή όμως την συμπαθούσε παρά πολύ και λυπόταν να στείλ η πρόωρα στην γή την εύμορφία της, της έδηλωσε ότι άν ό άξιωματικός έκείνος την άγαπούσε επίσης και δεχόταν να την παντρευτεί, τότε θά της χάριζε την ζωή και την έλευθερία της. Άλλοιώς έδήλωσε πώς θά την έσκότωνε. Όταν ό άξιωματικός έμαθε τά καθέκαστα άρνήθηκε να την παντρευτεί, ελεπε πώς δέν αγαπάει τις γυναίκες, κ' έτσι ή εύνοουμένη του Σουλτάνου, ή ωραιότερη κοπέλλα της Τουρκίας, βρήκε οικότρο και φοβερό τέλος!...

Όταν ό Μουλάι άκουσε την ιστορία αυτή κατάλαβε ότι ό άξιωματικός έκείνος ήταν ό νέος που τού ζήτησε να τόν πάρη φύλακα τού χαρεμιού του κι' αποφάσισε να τόν κρατήσει, βέβαιος πως θά φαινότανε πιστός, άφού ούτε ή ωραιότερη γυναίκα της Τουρκίας δέν μπόρεσε να τόν συγχωρήσει και να τόν κάμει να ξεχάσει την άπιστία της γυναίκας του...

Την άλλη μέρα λοιπόν όταν ό νέος παρουσιάστηκε στο παλάτι του διάταξε να τόν μετρήσουν τις δυό χιλιάδες γρόσια και τόν πήρε στην ύπηρεσία του.

Πέρασαν από τότε τρεις μήνες... Ό Μουλάι ήταν πια έντελώς ήσυχος για την άγρυπνη φύλαξη τού χαρεμιού του. Κάποιος μάλιστα άπ' τούς πιστούς του σκλάβους τού είχε μιλήσει για την άυστηρότητα που έδειχνε ό φύλακας στις γυναίκες τού χαρεμιού του. Και ή ίδιος άκόμη, όταν ό άφέντης τούς καταδεχόταν να πάη να τις ίδι ή δύναν παρόλ' αυτά για την άυστηρότητα τού φύλακα.

Πέρασαν άλλοι τρεις μήνες και ή δυσάρεσκεια τών γυναικών τού χαρεμιού έναντίον τού Σάαρ— έτσι λεγόταν ό φύλακας—μεγάλωσε άκόμη περισσότερο.

Άλλά ένα βράδυ τόν Μουλάι τόν έπιασε άπηνία και με όλο τό όπιο που κάπνισε δέν κατώρθωσε να κοιμηθώ. Χωρίς να ξυπνήσει λοιπόν τούς σκλάβους του σηκώθηκε να πάη στο χαρέμι του. Ήθελε να άκούση κανένα παθητικών άμανε από τις γυναίκες του.

Όταν έφτασε εκεί ζήτησε τόν φύλακα τού χαρεμιού του, αλλά δέν τόν βρήκε στο δωμάτιό του. Τό κρεβάτι του ήταν άπειραχο. Παραξενεύθηκε γι' αυτό, μά δέν ελε τίποτα και προχώρησε προς τό δωμάτιο της Φατιμάς, της ωραίας ανάμεσα στις ωραιές.

Μόλις όμως έφτασε στην πόρτα, κι' ένώ έτοιμαζόταν να χτυπήσει, στάθηκε κατάπληκτος γιατί άκουσε κοινές από μέσα. Τέντοσε άμέσως τ' αυτί του και άκουσε την Φατιμά να λέει:

— Σάαρ, ξέρεις καλά ότι είμαι σκλάβά σου.

Γιατί λοιπόν δέν ερχεσαι να με βλέπης πιο συχνά;

Ό Σάαρ αποκρίθηκε:

— Για να μ'ήν ύποψιασθώ τίποτε ό Μουλάι έφέντης.

— Μα άν άντις για μία φορά, ερχεσαι δυό φορές την έβδομάδα, δέν πιστεύω να ύποψιασθώ τίποτα ό Μουλάι.

Μόλις άκουσαυτά ό Μουλάι άποτραβήχθηκε. Ήξερε παιδάρεκα. Προχώρησε λοιπόν στο δωμάτιο της δεύτερης σκλάβας του, της Ζέντα. Έκείνη κοιμόταν και μόλις άκουσε να άνοίγη ή πόρτα φώναξε με χαρά.

— Ό, ωραία μου Σάαρ, καλώς ήρθες!... Μετρώω με άγωνία τις μέρες. Σε περίμενα πάραυθα αύριο γιατί από την τελευταία φορά που σε είδα πέρασαν έξη μέρες. Άλλά μια που ήρθες καλώς ώρισες άγάπη μου!

Ήταν σκοτάδι και ό Μουλάι τραβήχθηκε προτού προσφάσει έκείνη ν' άνάγη τού φως και τράβηξε στις κάμαρες τών άλλων πέντε γυναικών του.

Τά ίδια όμως έγιναν κ' έκει. Η γυναίκες ξυπνούσαν, άπλωναν τά χέρια τους και φώναζαν με γλώκα:

— Καλώς ήρθες, λατρευμένο μου Σάαρ!...

Την άλλη μέρα ό Μουλάι έφέντης φώναξε τόν Σάαρ στο δωμάτιό του.

— Έξακολουθείς, τού ελεπε, να μισείς όλες τις γυναίκες;

— Και βέβαια, έφέντη, αποκρίθηκε έκείνος. Θυμήσου την ιστορία της εύνοουμένης του Σουλτάνου.

— Ναί, αλλά πιστεύω, ή μάλλον ξέρω καλά, ότι δέν μισείς καθόλου και την Φατιμά μου, την ωραία τόν όραων. Κά ξέρω επίσης ότι και ή Ζέντα μου δέν σου εινε δυσάρεστη! Δέν άναφέρω

Στάθηκε κατάπληκτος γιατί...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΡΑΣΕΛΕ-ΡΟΛΟΓΙ

Τὰ πρῶτα ἀφαιρεθέντα ρολόγια ἦσαν περιεργότατα. Στὰ 1500 ὑπῆρχον ὥρολόγια μικρά σὰν ἀμύγδαλο πού τὰ κρατοῦσαν στὸ γιὰχά ἢ στὴ ζώνη.

Στὰ 1542 ἕνας δούξ ντ' Οὐμπάν ἀγόρασε ἀπὸ κάποιον Ἰταλὸ ὥρολογοποιὸ ἕνα ρολόγι κλεισμένο μέσα σὲ μιὰ πέτρα δακτυλιδίου! Τὸ ρολόγι μάλιστα αὐτὸ ἦταν ξυνητήρι.

Στὰ 1575 ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβούριας Πάρκερ εἶχε ἕνα μαστοῦν ἀπὸ χτυποῦσε τῶν Ἰνδιάν. Τὸ μαστοῦν του αὐτὸ εἶχε ἕνα ρολόγι στὴ λαβή του!

Λίγο ἀργότερα ἡ πριγκίπισσα Ἄννα τῆς Δανίας, σύζυγος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ 1ου, εἶχε ἕνα ρολόγι δεμένο σὲ δακτυλίδι πού χτυποῦσε τὶς ὥρες δίνοντας ἐλαφρυνεὶς τοιμπίες σὲ δάχτυλό της!...

Πρωτύτερα, ὅμως, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ρολόγια, φάνηκε τὸ «ὥρολόγι μπρασέλε» πού ἐθεωρεῖτο ὡς τὰ χθές γιὰ σύγχρονο καὶ πρωτότυπο.

Καὶ ἴδου πῶς ἔγινε ἡ πρώτη σκέψις περὶ κατασκευῆς ὥρολοιοῦ—βραχιολιοῦ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ 11ος πού εἶχε χαρίσει ἰδιαίτερα προνόμια στὸ σῶμα τῶν ὥρολογοποιῶν, ἔδωκε ἀπ' αὐτοὺς γιὰ ἀναμνηστικὸ δῶρο ἕνα μικρὸ χαριτωμένο χρυστὸ ὥρολόγι. Τὸ ὥρολόγια αὐτὸ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος τὸ εἶχε τοποθετήσει σὲ καταφανὲς μέρος τοῦ δωματίου του.

Μιά μέρα ὅμως κάποιος κατεστραμένος οἰκονομικῶς εὐγενὴς καὶ αὐλικὸς μπήκε στὸ βασιλικὸ διαμέρισμα, εἶδε τὸ ὥρολόγι, τὸ πῆρε μὲ τὸ δεξί του χερὶ καὶ τὸ ἔκρυψε στὸ μανικέτι τοῦ ἀρσενικοῦ του χεριοῦ, ἐκεῖ ἀκριβῶς δπου βάθουν τὸ βραχιόλι.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ μικρὸ αὐτὸ ρολόγι ἦταν ξυνητήρι καὶ κατὰ σιμπτῶσι ἀρχισε νὰ κουδουνίζει τὴν στιγμή πού ὁ βασιλεὺς ἐμπαινε στὸ διαμέρισμά του.

Ὁ Λουδοβίκος ὁ 11ος δὲν ἐσυγχωροῦσε εὐκολα τέτοιες παρεκτροπές τῶν εὐγενῶν. Ἐσκέφθηκε ὅμως συγχρόνως πόσο πρωτότυπο θὰ ἦταν ἂν εἶχε ἕνα ὥρολόγι στὸ βραχιόλι τοῦ χεριοῦ του καὶ συγχώρησε τὸν κλέφτην εἰς τὸν ὅποιον μάλιστα ἐχάρισε τὸ ὥρολόγι.

Ἀπὸ τότε ἐγκαταστάθηκαν καὶ τὰ ρολόγια μπρασέλε.

Ο ΚΑΙΡΟΣ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ὅταν ἡ σελήνη εἶνε σκεπασμένη γύρω-γύρω ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ κύκλο προμηνύεται βροχή. Ἄν ὁ κύκλος διαρκῶς μεγαλώνει καὶ κοκκινίζει, αὐτὸ προμηνύει μεγάλους ἀνέμους. Ἄν εἶνε δὲ κίτρινη, προμηνύονται τρικυμίες, χιλάζα καὶ κεραυνοί. Τὸ καλοκαίρι ἂν ὁ κύκλος αὐτὸς ἐχῇ τὶς ἄκρες του φωτεινὲς καὶ διανυγὲς σημαίνει καλοκαίριαν, ἂν δὲ ὀχι κακοκαιρίαν.

φυσικά καὶ τὴν Λάζα καὶ τὴν Λιντριά καὶ τὴν Ἰριδα καὶ τὴν Μυριάμ καὶ τὴν Μουρίκα πού ἡ κάθε μιὰ τους ἔχει τὴν θέσι της, μέσ' στὴν καρδιά σου!...

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς, ἀφέντη.

— Μὲ καταλαβαίνεις πολὺ καλά. Καὶ πρόσεξε... Μὴ μοῦ κάνης τὸν κουτό. Τὰ ξεροὺ ὅλα. Θὰ μπορούσα νὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ σοῦ ἐπιβάλω μιὰ τιμωρία μεγαλειότερη. Ἐπειδὴ μῖσεις τρομερὰ τὶς γυναῖκες θά... παντρευθῆς ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ χαρμενοῦ μου, τὴν Φατιμά, τὴν Τζένα, τὴν Λάζα, τὴν Λιντριά, τὴν Ἰριδα, τὴν Μυριάμ καὶ τὴν Μουρίκα. Πήγαινε λοιπὸν νὰ ἐτοιμαστῇς!...

Ὁ Σάαρ κατὰπληκτος μὰ καὶ εὐχαριστήσιμος ἐτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω δταν ἀκουσε τὸν ἀφέντη Μουλάβ νὰ λέη σαρκαστικὰ.

— Φυσικά θὰ χρειάζεσαι ἕναν φύλακα γιὰ τὸ χαρὲμ σου, γιατί δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο νὰ τὶς ἀφίσχῃς ὅλες αὐτὲς τὶς γυναῖκες ἀφαιλάτεις... Καὶ θὰ τοῦ δώσης φυσικά δυὸ χιλιάδες γρόσια... Λοιπὸν ὁ φύλακας τοῦ χαρμενοῦ σου θὰ εἶμαι τὴν φορὰ αὐτὴ ἐγώ!..

Μίνε Ντολέτι

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΑΛΛΑΙ

Ὁ Ἄλφονσος Ἄλλαι, ὁ περίφημος Γάλλος εὐθυμογράφος, ἦταν ἐπίσης διάσημος καὶ γιὰ τὶς ξευγνες φάρσες πού σκάρωνε σ' ὅλον τὸν κόσμον, σὲ γνωστὰ καὶ ἀγνωστὰ. Ὡστόσο μιὰ φορὰ τὴν ἐπαθε κυριολεκτικῶς σὰν ἀγράμματος. Καὶ νὰ πῶς:

Συνήθιζε νὰ συχνάζῃ σ' ἕνα καφενεῖο τῆς Μονμάρτρες.

Μιά μέρα, μόλις ἔκατσε στὸ τραπέζι, τὸν πλησίασε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καφενεῖου—ὁ ὅποιος εἶχε καί ὡς τότε ἀπ' τὶς φάρσες πού τὸν σκάρωνε ὁ τετραπέρατος πελάτης του—καὶ τοῦ εἶπε γελώντας πονηρὰ:

— Καλῶς τὸν κύριον Ἄλλαι... Πῶς ἔχετε, κύριε Ἄλλαι; Τί μὲ κοιτάτε ἐτοί;... Ἐπειδὴ μὲ βλέπετε νὰ γελῶ;... Ἀ! μὰ εἶνε νὰ μὴ γελᾶω... Ἀκούστε καλύτερα περὶ τίνος πρόκειται. Σήμερα τὸ πρωὶ ἔλαβα ἀπ' τὸ γυδὶ μου, πού ὑπηρετεῖ στρατιώτης, ἕνα γράμμα. (Ἐβγαλε συγχρόνως ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα κομμάτι χαρτί). Καὶ ἔρεπε πῶς μοῦ ἔγραψε ὁ ἀθεόφοβος τῇ λέξει: ὁ γ ἰ α ἰ ν ε; Ἀ! εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῇτε!... Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ γέλια μου.

— Ποιὰ καλὴ; τῇ λέξει ὁ γ ἰ α ἰ ν ε; ρώτησε ὁ Ἄλλαι.

— Ναι, τὴν ἀπλὴ αὐτὴ λέξη. Θέλετε μάλιστα νὰ στοιχηματίσουμε πῶς εἶνε ἀδύνατο νὰ βοῦτε πῶς τὴν ἔγραψε; Ὅριστέ: σὰς δύνει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἔξη φορές. Ὅποιος χάσῃ θὰ κερᾷ σαμπάνια σ' ὅλους τοὺς κυρίους πού εἶνε τὴν ὥρα ἐδῶ μέσα...

— Δέχομαι τὸ στοιχίμα! ἀποκρίθηκε ἀνυποψίαστος ὁ Ἄλλαι, βέβαιος πῶς θὰ τὸ κερδίσει. Λοιπὸν, ὁ γυῖός σου ἔγραψε τὸ *δγίαινε* ἔτσι: ὁ γ-ἰ-ε-ν-ε-α-ι. (Καὶ ὁ Ἄλλαι ἔλεγε τὰ σύμφωνα ἕνα-ἕνα, γὰ νὰ δεῖξῃ τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη πούχαν γίνει).

— Δὲ τὸ βοῦκατε, τοῦ εἶπε τότε ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενεῖου.

— Μήπως ἔγραψε: ὁ γ-ἰ-ε-ν-ε;...

— Οὐτε καὶ τώρα δὲν τὸ βοῦκατε!...

— Ὅχι-ὁ-ν-ε-α-ι;...

— Τίποτα!

— Ἀ! τώρα τὸ βοῦκα! Ἐγραψε: ὁ-ἰ-γ-ἰ-ε-ν-ε.

— Ἀ! Μπᾶ!...

Ὁ Ἄλλαι ἀρχισε νὰ τὰ κἀν.

— Ἐ! τότε, εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγο θὰ ἔγραψε ἀσφαλῶς:

ὁ γ-ἰ-ε-ν-ε-α-ι.

— Τίποτα! Τίποτα! Τίποτα! Τὸ νοῦ σας, κύριε Ἄλλαι! Μο-νάχα μιὰ φορὰ ἀκομή ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ἀπαντήσετε! Ἄν δὲν τὸ βοῦτε καὶ τώρα, πάει, χάσατε τὸ στοιχίμα.

Ὁ Ἄλλαι, ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλην τὴν προσοχήν του γιὰ νὰ σκεφθῇ τὴν πῶς τερατιώδη ἀνθογραφία πού μπορούσε νὰ γίνη πάνω στὴ λέξη *δγίαινε*, ἀνεφορῶσε θριαμβευτικὰ:

— Ἐπὶ τέλους! Τὸ βοῦκα!... Ἐγραψε: ὁ-ἰ-γ-ἰ-ε-ν-ε-α-ι!

— Μετὰ μεγάλῃς μου λύπης σὰς ἀναγγέλω πῶς χάσατε τὸ στοιχίμα, τοῦ εἶπε τότε ὁ καταστηματοῦχος σκαρμέντος στὰ γέλια καὶ λαίποντας ἀπὸ χαρὰ ἐπειδὴ τὴν ἔσκασε κ' αὐτὸς μιὰ φορὰ τοῦ Ἄλφονσου Ἄλλαι. Ὁ γυῖός μου ἔγραψε ἀπλοῦστα: ὁ-γ-ἰ-ε-ν-ε-α-ι!...

Δηλαδή δὲν ἔκαμε κανένα λάθος.

Κόκκαλο ὁ Ἄλφονσος Ἄλλαι. Οὐτε κἀν εἶχε σκεφτεῖ καὶ τὴν ἀνδεχομένη αὐτὴ περίπτωσι! Κέρασε λοιπὸν σαμπάνια ὅλους τοὺς πελάτες τοῦ καφενεῖου, κ' ἔφυγε μὲ κατεβασμένο κεφάλι...

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξὺ φίλων.

— Μὰ τί ἔχει ὁ φίλος σου; Ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ τὸν βλέπω μεγαλοχολικόν. Τί τοῦ συμβαίνει;

— Πρὸ δύο μηνῶν ζήτησε εἰς γάμον μιὰ νέα πολὺ ὁμορφὴ καὶ πολὺ πλούσια.

— Ἀ! Καταλαβαίνω... Κι' ἐκεῖνη θὰ τὸν ἀπέχρυσε...

Ἡ μητέρα.— Κύριε εἰσεθε ἕνας ἀναιδής. Χτὲς τὴν νύχτα εἶχατε τὴν πρωτοφανῆ τὸλμην νὰ φιλήσῃτε τὴν κόρη μου.

Ὁ νέος.— Κυρία μου, ἔχετε δίκην. Σήμερα πού βλέπω τὴν κόρη σας στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀνυλαμπάνομαι κ' ἐγὼ πῶς χρειαζόταν υπερβολικὴ τὸλμη γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ κανεὶς.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος.— Ἀχ, αἰδεσμώντατε, καταλαβαίνω πῶς θὰ πεθάνω!...

Ὁ πνευματικὸς.— Θάρρος τέκνον μου. Ἄλλωστε ὁ θάνατος δὲν εἶνε τόσο φοβερὸ πρᾶγμα ὅσο νομίζουν μερικοὶ. Καὶ ἐπὶ τέλους, σκέψου ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω στὸν οὐρανὸ θὰ συναντήσης καὶ τὴν μακαρίτισσα τὴν γυναῖκά σου.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος.— Ἀχ, αἰδεσμώντατέ μου, αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε πού μὲ τρομάζει περισσότερο!...